

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. N.**, bytem V. 487, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2015, č. j. KUZL-79764/2015, sp. zn. KUSP-79764/2015/DOP/Ti,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 456 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 31. 12. 2015 pod č. j. KUZL-79764/2015, sp. zn. KUSP-79764/2015/DOP/Ti, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve všech výrocích, Magistrátu města Zlína, č. j. MMZL 145455/2015 ze dne 9. 11. 2015.

V žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. silničního zákona, neboť měl překročit maximální povolenou rychlost v obci. Toto rozhodnutí napadá žalobou v celém rozsahu.

V řízení byla nařízena dvě ústní jednání, první se konalo dne 25. 3. 2015, byl na něm přítomen žalobce, jeho zástupce a jeden ze dvou zasahujících policistů. Druhé ústní jednání se konalo dne 7. 5. 2015, přičemž na toto jednání byl předvolán jako svědek druhý ze zasahujících policistů a účastnil se jej taktéž zástupce žalobce.

Žalobce ve věci dne 2. 7. 2015 prostřednictvím svého zástupce zaslal vyjádření, v němž zpochybňoval zjištěný skutkový stav (správnost postupu obsluhy měřicího zařízení, absence dopravní značky), dále zpochybnil informace získané výpovědí svědků a navrhoval provedení Návodu k obsluze měřicího zařízení jako důkazu. Následně správní orgán I. stupně dne 9. 11. 2015 ve věci vydal meritorní rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž uvedl celkem šest odvolacích důvodů, které dle jeho názoru měly vést ke zrušení rozhodnutí. Odvolací správní orgán však rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, aniž by se dostatečně a řádně vypořádal s odvolacími námitkami. Správní řízení bylo zatíženo dle žalobce procesními vadami a rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně jsou v důsledku toho nepřezkoumatelná.

V první řadě žalobce namítá, že stěžejní důkaz, jenž byl použit pro vydání napadeného rozhodnutí, byl nepřipustný, a to z následujících důvodů. Prvního ústního jednání, nařízeného na 25. 3. 2015 se zúčastnil žalobce společně se svým zástupcem. Správní orgán I. stupně během tohoto jednání provedl výslech svědka, jednoho ze dvou zasahujících policistů. Správní orgán vyslechl při prvním ústním jednání pouze předvolaného zasahujícího policistu a dále se na průběh skutkového děje dotazoval zástupce žalobce, ačkoliv se žalobce osobně ústního jednání zúčastnil. Úlohou zástupce však není vypovídat o skutkovém ději, neboť se v den spáchání údajného přestupku na místě kontroly nenacházel, nemohl tedy ani vědět (pokud by mu to žalobce nesdělil), jaké byly okolnosti přestupku. Role zástupce v řízení je procesního charakteru, není však sto vypovídat o skutkovém ději. Z toho důvodu měl správní orgán I. stupně provést výslech žalobce, zejména za situace, kdy se tento jednání zúčastnil. Jelikož se správní orgán dotazoval pouze jeho zástupce, porušil tím právo žalobce na spravedlivý proces, neboť mu nedal prostor k tomu, aby se ve věci také vyjádřil a zároveň neprovedl důkaz – účastnickou výpověď, jehož provedení bylo ke zjištění skutkového stavu a zároveň se nabízelo.

Dne 7. 5. 2015 se konalo další ústní jednání, během kterého byl vyslechnut druhý zasahující policista. Zmocněnci žalobce bylo předvolání doručeno dne 4. 5. 2015 (pátek), fakticky se s tímto seznámil až ve večerních hodinách. Proto telefonicky kontaktoval správní orgán při nejbližší možné příležitosti, tj. v pondělí 7. 5. 2015 v ranních hodinách a žádal o přesunutí jednání, neboť k jednání nebyl připraven. Tomuto správní orgán nevyhověl, jednal tedy nezákonně, neboť nezachoval zákonnou pětidenní lhůtu pro vyrozumění účastníka řízení o nařízeném ústním jednání, kterou stanovuje správní řád. Žalobce byl tedy na základě nesprávného vyrozumění o ústním jednání zkrácen na svých právech, neboť jeho zmocněnec neměl dostatečný čas na přípravu k jednání a bylo tak zasaženo do jeho práva dle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Zástupce žalobce se nemohl k ústnímu jednání náležitě připravit, konzultovat otázky k položení svědkovi se samotným žalobcem, a podobně.

Ohledně provedení důkazu svědeckou výpovědí žalobce namítá, že byl tento důkaz získán v rozporu se zákonem, neboť byl výslech proveden sugestivně. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 1As 27/2008-67 připomíná, že „*použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně*

hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“. Dle ust. § 101 odst. 3 *in fine* trestního řádu „*svědkovi nesmějí být kladeny otázky, v nichž by byly obsaženy klamavé a nepravdivé okolnosti nebo okolnosti, které se mají zjistit teprve z jeho výpovědi“.* Trestní řád tedy hovoří o zákazu sugestivních otázek. K tomu žalobce odkázal na Právnický slovník, 3. vydání, rok 2009. Správní orgán záměrně kladl otázky, které svědka naváděly k takovým konkrétním odpovědím, které měly přispět k uznání žalobce vinným. Správní orgán tedy nevedl řízení objektivně, nýbrž se snažil získat takové důkazy, které by hovořily pouze v neprospěch žalobce. Správní orgány, tj. prvostupňový, který sugestivní otázky kladl, tak odvolací, který takový postup aproboval, postupovaly v rozporu se zásadou nestrannosti. Provedená svědecká výpověď není sto vyvrátit pochybnosti žalobce ohledně správnosti měření, které žalobce namítal během řízení, neboť výpověď svědka nepředstavovala reprodukci skutečností, jak si je svědek pamatuje, ale byla pouze reakcí na sugestivní otázky, na které svědek odpovídal pouze „ano/ne“, a které správní orgán zvolil záměrně tak, aby 1) svědkovi bylo zřejmé, jaká odpověď je „správná“ a 2) vedly k uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku.

Z takto provedených výpovědí nelze vyvozovat žádný přínos pro zjištění věci, neboť nešlo o osobní projev svědka, nýbrž o jeho přitakávání na sugestivní otázky připravené správním orgánem za účelem získání podkladů pro uznání žalobce vinným ze spáchání údajného přestupku.

Stadia výsledku lze v souladu s českým trestním řádem rozdělit do tří kategorií: úvodní stadium výsledku, stadium souvislého líčení (monolog), stadium otázek a odpovědí (dialog). Jako použitelný důkaz lze pro toto řízení považovat pouze úvodní část a monolog svědka. Stadium otázek, které kladl správní orgán, nelze v řízení na základě výše uvedeného použít. Co se týče obecných otázek (jaké bylo počasí, kolik vozidel v daný den zkontrolovali), na tyto ani jeden ze svědků nebyl schopen odpovědět. Svědecké výpovědi lze tedy hodnotit tak, že svědci na otevřené otázky nebyli schopni nic konkrétního odpovědět a jediné jejich „konkrétní“ odpovědi byly odpovědi ano/ne na sugestivní otázky správního orgánu. Důkaz svědeckou výpovědí tak nemohl vyvracet tvrzení žalobce ohledně nesprávného postupu při měření rychlosti a skutkových okolností případu.

Žalobce dále během řízení namítal, že bylo měření rychlosti provedeno nesprávně, tedy v rozporu s Návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalobce ve vyjádření ke spisu zaslaném správnímu orgánu I. stupně před vydáním rozhodnutí namítal, že z té doby provedeného dokazování vyšly najevo skutečnosti, jenž by vedly k nesprávnému změření rychlosti (poloha vozidla zasahujících policistů, způsob ustavení vozidla, nastavení měřicího zařízení) a navrhl provést důkaz Návodem k obsluze měřicího zařízení, jenž by potvrdil, že rychlost nebyla měřena v souladu s Návodem k obsluze. Tento důkaz však správní orgán I. stupně ani žalovaný neprovedl.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z nezákonně obstaraných výpovědí policistů, ze kterých vyvodil, že je „zřejmé, že policisté ustavovali vozidlo s radarovým zařízením podle návodu k obsluze“, a že „*má-li tedy obviněný pocit, že měření provedené v tomto případě bylo nesprávné, pak musí toto své tvrzení prokázat“*, což podložil rozsudkem NSS, č. j. 3As 9/2013-35. Tento rozsudek odkazuje na ust. § 52 správního řádu, dle kterého „*účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci“*. Žalobce k tomuto uvádí, že přesně takto činil, neboť nejenom, že zpochybnil nesprávnost měření, ale na podporu tohoto tvrzení navrhoval provedení hned několika důkazů, které by

jeho tvrzení potvrdily (např. navržení provedení návodu k obsluze, obstarání důkazu prokazujícího zvýšení bezpečnosti dle § 79a silničního zákona ...). Není tedy pravda, že by žalobce pouze zpochybnil měření, aniž by neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení.

Naopak, žalobce zastává názor, že jeho konkrétní námitky k provedenému měření nemohly být vyvráceny odpovědí „ano“ na položené sugestivní otázky. Jinak řečeno, důvodné pochybnosti, které žalobce vznesl do zjištěného skutkového stavu, přetrvávají, neboť svědeckými výpověďmi nebyly vyvráceny, protože veškeré odpovědi svědků, které by tyto námitky mohly vyvracet, byly odpověďmi na jednoznačně sugestivní otázky. Žalobce tedy prokázal, že výslech policistů byl proveden v rozporu se zákonem a má tedy minimální výpovědní hodnotu, která se k průběhu měření ani nevztahuje. Výslech policistů tedy neprokazuje, že postupovali dle návodu k obsluze. Tento výslech prokazuje to, že je správním orgánu z úřední činnosti známo, v jakých úhlech a vzdálenostech má být měřidlo ustaveno, neboť pokládal takové sugestivní otázky, které kopírovaly požadavky stanovené návodem k obsluze. Výslech svědků však neprokázal, zda policisté vozidlo ustavili v souladu s návodem, neboť obsah jejich výpovědí nevyvrátil pochybnosti žalobce, když je zřejmé, že nezměřili vzdálenost vozidla od krajnice, nepoužili zaměřovací přípravek a nezměřili výtyčku, což však návod vyžaduje pro správné ustavení vozidla. Výslech tedy neprokazuje, že by policisté dle tohoto návodu skutečně v daném případě postupovali. Pokud by byl výslech veden správně, prokázalo by se, že byl záznam z měření získán nezákonně, neboť dle ověřovacího listu k měřidlu je možné použít toto měřidlo jen za dodržování návodu k obsluze, což v daném případě dodrženo nebylo. Žalobce je přesvědčen o tom, že bylo měření provedeno v rozporu s návodem, neboť bylo provedeno z vnějšího poloměru zatáčky, a tudíž v rozporu s návodem k obsluze, kde je explicitně uvedeno „*Měření z vnějšího poloměru zatáčky není povoleno*“. Žalovaný, který potvrdil názor správního orgánu nižšího stupně o neprovedení návodu k obsluze pro jeho nadbytečnost, tímto způsobil neznalost řečeného pravidla. Ačkoliv byla pozice vozidla v zatáčce z příloh výsledku svědků známa, správní orgán nezjistil, že bylo měření provedeno v přímém rozporu s návodem k obsluze.

Žalobce během řízení vznesl námitku, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem, neboť policejní vozidlo nebylo ustaveno v rovnoběžném směru k ose pozemní komunikace, a že by v tomto důsledku zařízení technicky fungovalo i přes tuto vadu, avšak neměřilo by správně. Na podporu tohoto tvrzení navrhoval provést důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. Správní orgány však tento důkaz neprovedly, neboť jej považovaly za nadbytečný. Dle názoru žalobce nadbytečný nebyl, protože by jeho provedením byla prokázána pravdivost tvrzení žalobce, dle kterého bylo měření provedeno v rozporu s návodem.

Žalovaný, který potvrdil názor správního orgánu nižšího stupně o neprovedení návodu pro jeho nadbytečnost, tímto potvrdil neznalost výše řečeného pravidla. Ačkoliv byla pozice vozidla v zatáčce z příloh výsledku svědků známa, správní orgán nezjistil, že bylo měření provedeno v přímém rozporu s návodem, ačkoliv to namítal žalobce během správního řízení.

Správní orgán I. stupně namísto toho, aby zasahující policisty vyslechl opětovně, přičemž by kladením správných otázek jejich výpověď mohla upřesnit skutkový průběh věci a vyvrátit pochybnosti žalobce, ověřil správnost měření na základě fotografie z měření pomocí manuálu. K tomuto způsobu ověření správnosti měření žalobce namítá, že poloha vozidla ve snímku nijak nepresumuje správnost měření.

Provedení důkazů návodem k obsluze pokládal žalobce za důkaz stěžejní, na základě něhož by žalobce prokázal, že v souladu s návodem měřeno nebylo.

Dále pak uvedl, že žalobce během řízení zastával názor, že měření bylo provedeno v rozporu s § 79a silničního zákona, neboť nebylo během řízení prokázáno, že by měření rychlosti na předmětném místě směřovalo ke zvýšení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ačkoliv je tento požadavek stanoven v zákoně. Proto žalobce během řízení navrhoval doložit do spisu důkaz, který by prokázal, že měření na tomto úseku přispělo ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 79a silničního zákona. Pokud by zvýšení bezpečnosti v důsledku policejních kontrol nebylo správním orgánem prokázáno, šlo by o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy, tento záznam z měření by byl nezákonným důkazem. Tento důkaz však žalovaný neprovedl, přičemž konstatoval, že *„Měření je skutečně prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, avšak současně platí, že není nutné dokládat měřitelné výsledky této činnosti“*. Toto tvrzení však nemá oporu ve spise, není tedy přezkoumatelné.

Žalovaný tedy neprovedl navržený důkaz, který by vyvrátil tvrzení žalobce, že na daném místě policejní kontrola bezpečnost nezvyšuje. Je zjevné, že v daném úseku nebylo nijak odůvodněné, aby zde policie měřila rychlost. Žalobce má za to, že měření rychlosti v daném úseku nadto bezpečnost provozu na této pozemní komunikaci spíše snižovalo, neboť policisté stáli tak, že byli vidět tzv. na poslední chvíli, přičemž běžný řidič (ať už jede rychle nebo pomalu) instinktivně začne brzdit, jakmile uvidí policisty stát u pozemní komunikace.

Nadto je takové neodůvodněné měření rychlosti v rozporu s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008: *„Každý zásah do osobní sféry jednotlivce, ať už je činěn v rámci jakéhokoliv postupu státu vůči jednotlivci, musí být ospravedlněn konkrétní skutečností, resp. důvodem takového omezení, a nikoliv proveden pouze proto, že orgán státu je takovou pravomocí formálně nadán. Takové obecné oprávnění je pouze předpokladem realizace takové omezovací pravomoci, nikoliv měřítkem jeho intenzity“*. Žalovaný však důkaz, který by tvrzení žalobce podpořil, neprovedl, a jeho odmítnutí neodůvodnil.

Žalobce během řízení nezpochybňoval, že by neřídil vozidlo na území obce Lukov, avšak namítal, že se při vjezdu do obce na místě nenacházela značka, která by značila maximální povolenou rychlost 50 km/h, a jelikož neprojížděl obcí naskrz, ale pohyboval se pouze po jedné její okrajové části, nemohl vědět, že je zde maximální povolená rychlost 50 km/h. Žalobce předpokládal, že úsek obce podléhající dopravnímu značení začne až dále, resp., že předmětná dopravní značka bude teprve následovat. Proto také z opatrnosti snížil rychlost, což konstatoval ve svém vyjádření k řízení ze dne 2. 7. 2015. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval rozsudek NSS, č. j. 1As 183/2012-50, ve kterém zvýraznil tuto část: *„Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potencionálních chodců, zvířat nebo ochrany majetku svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymezující začátek obce či nikoliv“*. Žalobce však pravidlo stanovené v tomto rozsudku neporušil, neboť svoji rychlost přizpůsobil jízdě v zastavěném území. Jelikož se na místě nenacházela značka omezující rychlost, ale obviněný ji předpokládal, nejel rychlostí 90 km/h (jak by mohl jet mimo obec), ale zpomalil.

V takovém případě by navíc nemohlo jít o překročení rychlosti v obci, a tedy přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f), nýbrž by se jednalo o obecné nepřizpůsobení

rychlosti stavu a povrchu vozovky a dalším skutečností, což by bylo porušením obecné povinnosti chovat se opatrně, dbát na bezpečnost a plynulost silničního provozu, a proto by šlo o přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k). Navíc nutno sdělit, že nelze po řidiči požadovat, aby rozeznal obec okamžitě po začátku jejího katastrálního území (které je téměř vždy jiné, než území obce ve smyslu silničního zákona). Je obecným faktem, že zástavba se nachází i mimo obec, a že na některých okrajových částech obce zástavba ani nebyla. O jinou situaci by šlo, pokud by se vozidlo nacházelo v centru obce, kde je zřejmé, že jde o zástavbu, avšak v nyní projednávané věci se v okolí měřeného vozidla nacházela jediná budova.

Nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že i z fotografie z měření je patrné, že jde o hustou zástavbu, neboť se na snímku nachází jedna budova. Není ani ojedinělé, že je v některých obcích maximálně povolená rychlost místní úpravou zvýšena, tudíž nelze z fotografie, na které se nachází jedna stavba, vydedukovat maximální povolenou rychlost v daném úseku. Toto není ani v kompetenci žalobce, ani žalovaného. Podstatné totiž je, aby bylo v řízení prokázáno, že se obviněný řidič dopustil přestupku, jenž je mu kladen za vinu (tedy překročení maximální rychlosti 50 km/h), což lze prokázat jediné tak, že správní orgán provede šetření nutná k tomu, aby prokázal, že za 1) na daném úseku byla maximální povolená rychlost 50 km/h ((upravená dopravní značkou) a za 2), že po tomto úseku řidič jel rychlostí vyšší než povolenou (prokázání totožnosti osoby řidiče, správně naměřené rychlosti, materiální stránky protiprávního jednání, ...).

Žalobce navrhoval provedení výsledku svědků za účelem prokázání jeho tvrzení, že se na místě dopravní značka snižující rychlost z 90 km/h na 50 km/h nenacházela. Dále navrhoval provedení důkazů, které by vedly ke zjištění, zda v daný den nebyla značka např. poškozena, a to např. dotazem na policii, jiné odbory úřadu či správu silnic. Žalovaný žádný z navržených důkazů neprovedl, jeho neprovedením se ani nezabýval, pouze obecně k námitkám žalobce konstatoval, že žalobce k tvrzení ohledně odlišné maximální povolené rychlosti nenavrl žádné důkazy. Jelikož se navrženými důkazy žalovaný nezabýval, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „*Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky*“. Nezabýval se však jednotlivými důkazy v jejich vzájemné souvislosti, což způsobuje vadu pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle rozsudku NSS, sp. zn. 30Cdo 3947/2007.

Toto pochybení mělo dle žalobce v projednávaném případě vliv na vydané rozhodnutí. Žalobce zastává názor, že spis neobsahuje všechny nezbytné a potřebné dokumenty, a to z důvodu, že v něm nebyly vyvráceny pochybnosti žalobce.

Žalobce zpochybnil správnost měření, výpověď policistů a existenci omezení maximální povolené rychlosti, jak již bylo uvedeno výše v žalobě. Na podporu svých tvrzení pak navrhoval provedení důkazů a obstarání podkladů, které by jeho tvrzení potvrdily (provedení návodu, prokázání efektivity měření, zpochybnění svědeckých výpovědí). Žalovaný však žádný z navržených důkazů neprovedl, aniž by odůvodnil, proč tak neučinil, a to i přes to, že žalobce každý jednotlivý důkaz a jeho nutnost vždy odůvodnil.

Žalobce zastává názor, že správní orgán odmítl provést jím navržené důkazy v rozporu se zákonem.

K odepření provedení důkazu se vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5As 203/2014-34: „*Ohledně nevyhovění důkaznímu návrhu již dříve Ústavní soud vyslovil, že neakceptování důkazního návrhu lze co do věcného obsahu založit v podstatě toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05)*“.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zastal názor, že by provedení výsledku zasahujících policistů bylo nadbytečným důkazem, aniž by toto přesvědčivě odůvodnil. Provedení nového, kvalitního a použitelného důkazu svědeckou výpovědí by však bylo dle žalobce pro věc stěžejní. Mimo to, že by nový, dobře vedený výslech, byl pro řízení použitelný (pokud by byl proveden v souladu s předpisy), prokázalo by se tvrzení žalobce, že obsluha měřicího přístroje nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (žalobce by kladl svědkům otázky, kterými by vedly, k nerozpornému zjištění, zda ověřili příměstí úseku, nebo zda vůbec bylo, dle nich, měřeno v přímém úseku, jaké nástroje použili při ustavování vozidla, apod.) a správní orgán by tak dále nemusel za svědka domýšlet a interpretovat, co měli na mysli při prvním výslechu, ve kterém jsou jejich odpovědi (ty, které nebyly sugestivní, a tudíž se na ně nedalo odpovědět jednoduše „ano/ne“) zaznamenány značně nejasně, a v neposlední řadě by výslech mohl prokázat tvrzení žalobce, že úsek nebyl označen značkou omezující maximální povolenou rychlost.

Další navrhované důkazy žalovaný bez dalšího neprovedl, přičemž toto odmítnutí ani neodůvodnil. Podle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 3309/07 ze dne 20. 4. 2011 je „*k tomu, aby rozhodování soudu nebylo zatíženo projevem libovůle, nezbytné, aby soud každý důkaz, který byl v řízení před ním proveden - samozřejmě za předpokladu, že se vztahuje k relevantnímu tvrzení účastníka - učinil předmětem svých úvah a hodnocení. Jestliže tak obecný soud neučinil, zatížil své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupoval v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy*“.

Z tohoto důvodu považuje žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neprovedl žádný z navrhovaných důkazů, přičemž jejich neprovedení ani řádně neodůvodnil.

Žalobce považoval za nutné zabývat se odůvodněním uložené sankce, která byla uložena v horní polovině zákonného rozpětí. Navýšení sankce bylo provedeno v rozporu se zásadou zahlázení odsouzení, které konstatuje NSS ve svém rozsudku č. j. 8As 82/2010-55. Žalovaný při odůvodnění výše sankce od sebe formálně oddělil pojmy „recidiva pachatele“ a „vztah k osobě pachatele“, ačkoliv jde o obsahově totožné pojmy, neboť recidiva pachatele znamená, že tato osoba opakovaně porušuje normy. Nelze tedy tvrdit, že nejde o přihlížení k recidivě pachatele, ale ke vztahu k jeho osobě, neboť jde o ta samá jednání, která mají stejný důsledek - jedná se o přitěžující okolnost při ukládání výše sankce. Nelze však opomenout institut zahlázení, který slouží právě k tomu, aby na osobu nebylo nadále hleděno jako na recidivistu. Citovaná část rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60A 1/2013-49, je tedy vnitřně rozporná, neboť na jednu

stranu zakazuje přičítat obviněnému k tíži zahlazené přestupky, na druhou však umožňuje mu tyto přestupky klást k tíži.

Žalovaný hodnotil osobu žalobce pouze na základě počtu záznamů (7), které se v jeho evidenční kartě nastrádaly během téměř 10 let, přičemž se vůbec nezabýval tím zda se jedná o svátečního řidiče, který vozidlo řídí 3x ročně, či zda jde o osobu, která denně ve vozidle stráví několik hodin a její hlavní pracovní náplň spočívá v řízení vozidel. Pokud by šlo o svátečního řidiče, který za rok naježdí pár set kilometrů, přičemž spáchá každý rok dopravní přestupek, možná by žalovaný mohl konstatovat, že se jedná o osobu se sklony k opakovanému porušení pravidel silničního provozu. Jestliže by šlo o řidiče, který ročně naježdí tisíce km a stráví ve vozidle 5 hodin denně, lze stěží konstatovat, že se jedná o osobu, která přistupuje k pravidlům silničního provozu „velkoryse“, neboť u této osoby je z logiky věci vyšší pravděpodobnost, že bude zastavena silniční hlídkou, než osoba, která řídí sporadicky. Jelikož měl správní orgán I. stupně v úmyslu přičíst žalobci k tíži počet záznamů v bodovém hodnocení žalobce, mohl se jej na ústním jednání dotázat, kolik kilometrů ročně najede a kolik času stráví řízením vozidla.

Jestliže tedy žalovaný chtěl klást žalobci k tíži počet jeho záznamů v evidenční kartě řidiče, měl v souvislosti s tímto zjistit i další poměry osoby žalobce, v opačném případě však jeho argumentace nemůže uspět, a jedná se o skryté přičítání přestupků, které již byly v analogii s trestním zákoníkem zahlazeny. Dle rozsudku NSS č. j. 8As 82/2010-55 „*je správní orgán při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení*“. Na základě tohoto názoru NSS měl správní orgán I. stupně, který rozhodoval dne 9. 11. 2015, hledět na osobu, která měla v evidenční kartě řidiče pouze jeden přestupek (spáchaný dne 28. 4. 2014, přičemž rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 6. 2. 2015), což však neučinil a za přitěžující okolnost považoval všechny přestupky, kterých se žalobce dopustil od roku 2006, ačkoliv již byly zahlazeny.

Správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přitěžující okolnost počet záznamů v evidenční kartě řidiče a to, že se podobného přestupku v minulosti již dopustil. Záznamy obsažené v evidenční kartě řidiče však nemohly být žalobci přičítány k tíži, jak bylo uvedeno výše. Dále se měl správní orgán I. stupně při ukládání sankce zabývat formou zavinění projednávaného přestupku, což však neučinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „*v jednání obviněného nelze shledat menší formu zavinění než nedbalost, když ani on sám neuvádí, co by jej zavinění mělo zprostit ... Odvolací orgán proto do výroku rozhodnutí doplnil formu zavinění, již určil jako nedbalost, protože úmysl obviněného nebyl prokázán*“.

Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že ač zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost na vědomou a nevědomou, žalovaný toto rozlišování zákona ve svém rozhodnutí nereflektoval, čímž dle názoru žalobce nedostál požadavkům § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v potřebném rozsahu, když nezjistil (a vlastně ani nekonstatoval), v jaké konkrétní míře nedbalosti žalobce údajný přestupek spáchal. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí I. stupně i žalovaného rovněž nepřezkoumatelné. Přitom pokud zákon o přestupcích výslovně rozlišuje nedbalost na vědomou a nevědomou, lze již systematickým výkladem bezpečně dovodit, že v řízení o přestupku má být zjištěna míra zavinění v rozsahu,

aby bylo možné učinit jednoznačný závěr, zda byl přestupek spáchán z vědomé či nevědomé nedbalosti.

Zjištění konkrétní míry zavinění pak má vliv zejména na výši uložené sankce, když v rámci její výměry má správní orgán povinnost přihlížet mj. k míře zavinění. Pokud správní orgán nezjistil míru zavinění v podrobnostech, které vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když zavinění je dle § 12 odst. 1 okolností přestupku, kterou je správní orgán při výměře sankce povinen vždy zohlednit.

Současně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, neboť ač žalovaný ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti (přičemž tento závěr neopřel o přezkoumatelné úvahy), na jiném místě svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl následující: „... *Odvolací orgán proto do výroku rozhodnutí doplnil formu zavinění, již určil jako nedbalost, protože úmysl obviněného nebyl prokázán*“. Žalovaný tedy na jedné straně vzal za zjištěné, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti (což uvedl de výroku rozhodnutí), na dalším místě svého rozhodnutí však jednoznačně uvádí, že mu míra zavinění žalobce nebyla prokazatelně známa. Z tohoto důvodu je rozhodnutí I. stupně i žalovaného nepřezkoumatelné pro svou nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti.

Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále žádal, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl:

V reakci na tvrzení, že zmocněnci žalobce bylo předvolání doručeno dne 4. 5. 2016 fikcí, přičemž termín jednání, na který byl předvolán, připadl na 7. 5. 2016, a proto nebyl dodržen minimální 5 denní předstih před jednáním, uvedl, že se jednalo již o druhý termín ústního jednání, a proto není třeba, aby tento předstih byl dodržen. Žalovaný odkázal na Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6Tdo 844/2010 ze dne 31. 8. 2010, v němž bylo konstatováno, že: „*Nejvyšší soud tedy ve shodě se soudem prvního i druhého stupně dospěl k závěru, že za popsaného stavu nebylo již nezbytné zachovat obviněnému k tomuto poslednímu hlavnímu líčení lhůtu k přípravě. Stručně shrnuto, byla-li u obviněného zachována lhůta k přípravě k prvému nařízenému hlavnímu líčení a nedošlo-li od této doby do posledního hlavního líčení ve stavu řízení a v dané věci k žádným změnám, nebylo zapotřebí již opětovně poskytovat obviněnému další lhůtu k přípravě. Pouze na okraj lze poznamenat, že obviněnému bylo od počátku známo, pro jaký skutek a trestný čin je stíhán a měl v řízení před soudem dostatek času k přípravě své obhajoby. Pokud byl opakovaně předvoláván, přičemž v řízení a ve věci nedošlo až do posledního hlavního líčení ke změnám, pak měl možnost se náležitě, opakovaně a tím spíše tedy důkladněji připravit, a to i nedlouho před posledním hlavním líčením*“.

V daném případě šlo již o druhý termín ústního jednání a byl na něm prováděn svědecký výslech prap. J. Je zajímavé, že až do podání žaloby zmocněnci nedostatečný předstih nevalil, naopak v ranních hodinách dne 7. 5. 2015 se pouze pokoušel domlouvat se správním orgánem koordinaci dvou navazujících ústních jednání, a k tomu jednání se také pan

T. (zmocněnec žalobce) dostavil. O tom, že by se nemohl připravit na jednání, nepadlo tehdy ani slovo.

K další žalobní námitce uvedl, že opakuje, že měření proběhlo korektním způsobem, na důkaz čehož předkládá odborné vyjádření Ing. V. L., metrologa v oboru silničních rychloměrů, zpracované dne 30. 6. 2016. Uvedené vyjádření obsahuje závěr, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Tím je potvrzena správnost postupu správního orgánu I. stupně, který na č. l. 18 správního spisu provedl důkaz přiložením kontrolní šablony (podobně jako Ing. L.), když z tohoto vyobrazení je zcela zřejmá správná poloha vozidla ve snímku. Jakákoliv tvrzení žalobce a jeho zmocněnců proto jsou v tomto případě zcela bez významu. Stejně tak nepodstatné je, jakým způsobem správní orgán prováděl výsledky zasahujících policistů stran postavení jejich vozidla s radarem.

Žalobce dále tvrdí, že nemohl vědět, zda se nachází v obci, neboť se dle svého tvrzení pohyboval jen v její okrajové části, přičemž nevěděl, že takto zastavěná oblast je již obcí, protože nikde neviděl značku označující její začátek.

Žalovaný jen zopakuje argumentaci použitou v naříkaném rozhodnutí na str. 7.

V daném případě bylo změřeno vozidlo obviněného přímo v centru obce Lukov, v blízkosti provozovny České pošty, s. p. (viz č. l. 30 správního spisu), v oboustranné husté zástavbě (patrně i ze snímku měřiče rychlosti). Není proto pochyb, že svéprávná osoba musí být schopna rozpoznat, že se nachází v obci a tomu musí přizpůsobit svoji rychlost jízdy, a to bez ohledu na to, zda do této obce přijela po pozemní komunikaci, u které byla nebo nebyla umístěna značka IS12a označující začátek obce. Tvrdí-li žalobce, že snad v daném místě mohla být rychlost stanovena místní úpravou, pak opět zpochybňuje provedené důkazy, a je tak jeho povinností svá tvrzení prokázat (např. fotodokumentací, svědectvím, atp.). Žalobce nepředložil v tomto směru nic mimo své subjektivní pochybnosti. To rozhodně nestačí k důvodným domněnkám o tom, že policisté při výběru stanoviště k měření rychlosti v obci stanovili jiný rychlostní limit, než odpovídá danému úseku.

Měření je skutečně prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, avšak současně platí, že není nutné dokládat měřitelné výsledky této činnosti. Podstatné je, aby měření nebylo „šikanózní“, tedy prováděno v lokalitách, kde možné negativní důsledky zvýšené rychlosti budou minimální. V daném případě ale bylo měřeno na místě v centru obce, v pracovní den, v čase 16:02 hod., kdy lze očekávat zvýšený pohyb chodců a intenzity dopravy odpovídající návratům ze zaměstnání nebo škol v nedalekém Zlíně. Každé svéprávné osobě musí být zřejmé, že měření za těchto podmínek rozhodně smysl má, a že přispívá ke zvýšení bezpečnosti provozu jak svojí represí, tak i preventivním charakterem, neboť řidiči i prostřednictvím médií sdílejí mezi sebou informace o stanovištích policejních hlídek a tím se zvyšuje počet řidičů, kteří v daném místě budou dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost. Žalobce byl tedy změřen v samotném středu obce, o něco málo blíže výjezdu směr Kašava (Držková) na silnici II/489, tedy žalobce již větší část obce při změření projel. Žalovaný také k vyjádření předložil několik fotografií, když na jedné z nich označil místo, v němž se žalobce nacházel, když mu byla policisty změřena rychlost 70 km/h a takový měl přehled o situaci a okolí. Připočte-li se k tomu skutečnost, že žalobce musel projet od začátku obce ze směru Fryšták minimálně 5x a ze směru od Zlína - Lešné (jiná možnost příjezdu do obce Lukov v daném místě není) minimálně 2x kolem značky P2 označující hlavní pozemní komunikaci,

již se užívá dle § 8 odst. 1 písm. b) tehdy účinné vyhl. č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce tedy měl všechny předpoklady (kdyby se hypoteticky připustilo, že značka označující začátek obce se v úseku, odkud žalobce přijížděl, skutečně chyběla), aby poznal, že se nachází v obci, obdobně jako osoba, která by do obce přijela po účelové pozemní komunikaci, nebo by přijela do Lukova autobusem, vystoupila na zastávce, kolem ní žalobce krátce před změřením své rychlosti projížděl, a odkud pokračoval zapůjčeným osobním vozem.

Žalovaný k otázce sankce uvedl, že námitky žalobce zcela opomíjejí skutečnost, že řidičská historie žalobce byla pouze jednou složkou hodnocení kritéria osoby pachatele. Další skutečností je totální absence jakékoliv sebereflexe žalobce. Žalovaný do rozhodnutí napsal, že dotyčný má sedm záznamů oproti právním skutkům v silničním provozu od roku 2006. Možná měl být žalovaný více podrobný a zdůraznit, že dne 28. 4. 2014 žalobce spáchal skutek rovněž spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, za který mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 2 měsíce. Nicméně žalovaný důvody pro uložení sankce pokuty v částce 2.300 Kč za projednávaný skutek shledal také v tom, že žalobce se tohoto jednání dopustil v obci, překročení rychlosti se blížilo naplnění „přísnější“ skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu a žalobce se ke svému skutku nijak nedoznal, ani jej nelitoval. Jeho sklony porušovat nejvyšší dovolenou rychlost žalovaný nemohl rovněž pominout v návaznosti na obsah rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 60A 1/2013-49.

Žalobu žalovaný pokládal za nedůvodnou, a proto navrhoval i její zamítnutí.

Součástí vyjádření žalovaného k žalobě je Odborné vyjádření vypracované dne 30. 6. 2016 Ing. V. L., metrologem v oboru silničních rychloměrů, AMS K22, jemuž žalovaný zaslal Záznam přestupku, jehož se měl žalobce dopustit, a to výstupní fotografii z měřícího zařízení, která je totožná s fotografií, jež je součástí Záznamu přestupku založenou ve správním spise a v tomto odborném vyjádření Ing. L. uvedl. Vozidlo na snímku je v pozici odpovídající ustanovení a použití rychloměru dle Návodu k obsluze. Na dodaném záznamu nejsou žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že rychloměr nebyl použit v souladu s Návodem k obsluze. Prostor radarového svazku (mezi zelenými čarami), začátek měřeného vozidla (označeno červenou hvězdičkou). Správná pozice vozidla na snímku zaručuje, že ustavení radaru a proces měření proběhl v souladu s Návodem k obsluze, tzn. vozidlo je zachyceno v té pozici, ve které se při správném nastavení a správném měření musí nacházet. V závěru uvedeno, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze a lze ho použít ve správním řízení.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí toto:

Žalobce mimo jiné namítal, že ze strany správního orgánu nebyla dodržena zákonná lhůta (pětidenní) pro vyrozumění účastníka řízení o nařízeném ústním jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že v uvedené věci týkající se projednání přestupku žalobce, byly nařízeny celkem dvě jednání. První jednání bylo nařízeno na den 25. 3. 2015 ve 13:30 hod. Předvolání k tomuto jednání žalobce osobně převzal 2. 3. 2015, tedy zákonná pětidenní lhůta stanovená v § 49 odst. 1 správního řádu byla dodržena a žalobce osobně se tohoto jednání společně se svým zmocněncem T. T. zúčastnil (plnou moc zmocněnci udělil 24. 3. 2015). U tohoto ústního jednání bylo žalobci sděleno, jakého přestupkového jednání se měl dopustit, pověřená úřední osoba provedla ve věci dokazování policejním spisem, a to oznámením přestupku, záznamem přestupku, ověřovacím listem silničního rychloměru, výpisem z evidenční karty řidiče, osvědčením o proškolení policistů k ovládání radarového měřiče RAMER 10C a ověření měření dle šablony a u tohoto jednání za účasti žalobce a jeho zmocněnce byl proveden výslech jednoho z policistů, který měření prováděl, a to pprap. M. M.

U tohoto jednání před správním orgánem po skončení provedených důkazů, kdy žalobci a jeho zmocněnci bylo umožněno se k jednotlivým důkazům vyjádřit a klást přítomnému svědkovi otázky, zmocněnec žalobce v závěru uvedl poté, kdy možnosti klást otázky využil, že nemá již žádné dotazy na přítomného svědka, dále pak správní orgán v protokolu uvedl, že dokazování ve věci ukončeno nebylo, bude pokračovat v dokazování a bude probíhat zjišťování podstatných informací pro správní řízení, jednání odročil správní orgán na neurčito, neboť z jednání se omluvil jeden z předvolaných svědků (druhý z policistů).

Další jednání pak bylo nařízeno na den 7. 5. 2015, k tomuto byl předvolán jak žalobce, tak jeho zmocněnec, kdy žalobce převzal předvolání osobně dne 28. 4. 2015, a pokud jde o zmocněnce, nebyl při doručování zastížen, správní orgán při doručování, jak uvedeno na údajích na doručence, postupoval v souladu se zákonem, a protože zásilka nebyla v zákonné desetidenní lhůtě přes výzvu k vyzvednutí a poučení vyzvednuta, byla vložena do schránky zmocněnce dne 5. 5. 2015.

K tomuto jednání byl předvolán i svědek pprap. J., druhý z policistů policejní hlídky, který měl zjistit přestupkové jednání žalobce.

Ze spisu pak bylo zjištěno, že 7. 5., tedy v den nařízeného jednání (jednání nařízeno na 14:00 hod.) v 8:30 hod. telefonicky kontaktoval správní orgán zmocněnec žalobce s tím, že má u správního orgánu od 14:00 hod. jednání a současně, že jede na jednání, které správní orgán nařídil na 9:00 hod. Zmocněnec žádal správní orgán, zda by bylo možno tato jednání sloučit, protože to ranní z důvodu komplikací v dopravě nestihne. V úředním záznamu pak uvedeno, že správní orgán mu sdělil, že nelze sloučit dvě jednání ve věci dvou obviněných, a protože při obou jednáních jsou nařízeny výslechy svědků, nemůže dojít ani k časovému posunu nařízených jednání. Zmocněnec žalobce, jak ze záznamu vyplývá, potvrdil správnímu orgánu, že se jednání ve věci přestupku žalobce, které nařídil správní orgán na uvedený den od 14:00 hod., má v úmyslu zúčastnit.

Jednání tohoto dne bylo zahájeno, jak z protokolu vyplývá, ve 14:00 hod., tohoto se zúčastnil za žalobce jeho zmocněnec, bylo mu umožněno klást přítomnému svědkovi otázky a po skončení dokazování zmocněnec prohlásil, že všechny uvedené materiály (policejní spis) mu byly řádně předloženy a byl s nimi seznámen, bylo mu sděleno, že dokazování ve věci bylo skončeno a na to zmocněnec sdělil, že písemné vyjádření k věci zašle do pěti dnů, tj. to 13. 5. 2015. Dále sděleno, jestliže do 13. 5. do 17:00 hod. správní orgán vyjádření

neobdrží, bude to považovat za skutečnost, že zmocněnec ani obviněný se již vyjádřit nehodlají a správní orgán přistoupí k vydání rozhodnutí. Současně si vyzvedl také zmocněnec protokol z uvedeného jednání, uvedl, že obsah protokolu souhlasí s tím, co vypověděl, nežádá oprav ani doplnění protokolu.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že správní orgán neporušil ust. § 49 odst. 1 správního řádu, dle něhož správní orgán uvědomí o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. To se dle názoru soudu v tomto případě stalo, neboť pokud jde o první jednání, byl žalobce předvolán v dostatečném časovém předstihu, přičemž u prvního jednání byl seznámen jak on tak jeho zmocněnec se všemi listinami založenými ve spise a u tohoto jednání byl proveden důkaz – výslech jednoho z policistů, druhý policista se omluvil, to byl také důvod pro to, proč nebylo tohoto dne, tedy při prvním jednání dokazování skončeno a bylo nařízeno jednání druhé na 7. 5. 2015, kdy kromě žalobce a jeho zmocněnce byl předvolán jako svědek druhý z policistů. Je pravdou, že předvolánka k nařízenému jednání se do rukou zmocněnce nedostala s pětidenním předstihem, jednalo se však již o druhé jednání, když s celým správním spisem byl předtím jak žalobce, tak jeho zmocněnec seznámen a soud zde uvádí, že za této situace, kdy zmocněnec věděl, že bude proveden výslech druhého policisty a všechny ostatní důkazy byly provedeny, dle názoru soudu v tomto případě nedodržení pětidenní lhůty před nařízením jednání pro doručení předvolánky zmocněnce k jednání nemohlo na věci nic změnit. Zmocněnec žalobce, jak soud uvedl, byl s celým správním spisem, tedy se všemi podklady do té doby ve spise založenými seznámen, nic nového do spisu „nepřibýlo“, takže nebylo na co se připravovat. Jednalo se v podstatě jen o přípravu v tom směru, jaké otázky bude chtít žalobce či zmocněnec druhému z předvolaných policistů položit, což jistě nebylo v dané věci nic náročného a nic, co by vyžadovalo několikadenní přípravu.

Navíc se pak soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že pokud zmocněnec žalobce měl za to, že potřebuje nějakou delší dobu k přípravě na druhé jednání, a když telefonoval se správním orgánem právě v den 7. 5. v ranních hodinách, mohl tuto skutečnost správnímu orgánu do telefonu sdělit, pokud měl za to, že není „schopen“ toto jednání v odpoledních hodinách zvládnout. Nic takového však z úředního záznamu, který je založen ve správním spise, nevyplývá.

Soud se tedy touto námitkou žalobce neztotožňuje, nepokládá ji za důvodnou.

K dalším žalobním námitkám, tedy k tomu, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, a to proto, že žalobce sám nebyl vyslechnut správním orgánem, tedy sám se k věci nevyjádřil, že měření neproběhlo v souladu s Návodem k obsluze, a že policistům ze strany správního orgánu byly kladeny sugestivní otázky, které byly pokládány tak, že přímo naváděly slyšené svědky k odpovědím, s tímto se soud rovněž neztotožňuje.

Pokud jde o žalobce, byl předvolán správním orgánem k prvnímu jednání, neboť když byla zasílána předvolánka k prvnímu jednání, neměl správní orgán ještě k dispozici plnou moc, kterou žalobce udělil svému zmocněnci. K prvnímu nařízenému jednání se pak dostavil jak žalobce, tak jeho zmocněnec, oba byli seznámeni se všemi listinnými důkazy do té doby ve správním spise založenými a byly přítomni i výslechu svědka – policisty, který byl součástí hlídky, která prováděla měření rychlosti žalobce. Žalobce sám se k věci nijak nevyjádřil, pokud jde o otázky kladené přítomnému svědkovi, ten kladl jeho zástupce a je to také logické, neboť zajisté si žalobce zvolil zástupce proto, aby jeho jménem a za něho jednal v uvedeném

přestupkovém řízení. Je věcí samotného žalobce, jakého zmocněnce si zvolí. Pokud pak jde o námitku, že nebylo postupováno v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení, ani s tímto soud nesouhlasí. Žalobce tuto námitku sice uváděl i ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a podrobně ji uvádí i ve své žalobě, nicméně má soud za to, že v daném případě se jedná pouze o subjektivní názor žalobce, naprosto ničím nepodložený.

Měření prováděla policejní hlídka ve složení dvou policistů pprap. J. a pprap. M., když z Osvědčení, které opravňuje k ovládání silničního radarového měřiče RAMER 10C s archivací vyplývá, že oba dva tito policisté dne 1. 4. 2014 absolvovali školení, které je opravňuje k ovládání uvedeného silničního radarového měřiče, a složili také tohoto dne předepsanou závěrečnou zkoušku.

Z tohoto vyplývá, a je to patrné také z jejich výpovědi, že s obsluhou radarového měřiče RAMER 10C byli seznámeni, že postupovali v souladu s Návodem k obsluze uvedeného radarového měřiče a soud nemá důvodu v tomto smyslu mít jakékoliv pochybnosti, neboť se jednalo o policisty, kteří byli uvedený den, kdy zjistili přestupkové jednání žalobce, veleni do služby, která byla vysloveně zaměřena na rychlost vozidel, takže stěží by do takovéto služby byli veleni policisté, kteří neznali Návod k obsluze uvedeného měřicího zařízení a neměli s ním žádnou zkušenost.

Navíc pak z Odborného vyjádření ze dne 30. 6. 2016, které založil do spisu žalovaný, a které bylo vypracováno Ing. V. L., metrologem v oboru silničních rychloměrů, tako vyplynulo, že měření bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze a v tomto směru soud rovněž uvádí, že nemá nejmenší důvod o obsahu tohoto Odborného vyjádření pochybovat, neboť i v jiných přestupkových věcech vypracovával i pro Krajský soud v Brně Ing. V. L. Odborná vyjádření ve věci týkající se měření v tom směru, zda bylo prováděno v souladu s návodem či nikoliv a soud nemá v tomto smyslu pochybnosti o odborné způsobilosti Ing. L. se v takovéto věci vyjádřit.

To, že by tedy bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze měřicího zařízení, soud pokládá také za námitku lichou, s níž se ze shora uvedených důvodů neztotožnil. Navíc pak oba policisté byli ve věci slyšeni jako svědkové, jak soud již uvedl. Svědkové potvrdili, že bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze a ani u jednání, kdy byli vyslýcháni svědkové, zmocněnec žalobce nezpochybnil, že by měření bylo prováděno v rozporu s Návodem k obsluze a v tomto směru na svědky ani nesměřovala žádná z otázek ze strany zmocněnce žalobce.

Pokud pak žalobce zpochybňuje výpovědi svědků – policistů proto, že dle něho jim byly ze strany správního orgánu kladeny sugestivní otázky, soud na tomto místě uvádí, že s uvedeným naprosto nesouhlasí, a to proto, že z protokolů o projednání přestupků před správním orgánem I. stupně nic takového nevyplývá. Jedná se o naprosto standardní výslechy svědků u správního orgánu po jejich řádném poučení dle § 55 správního řádu.

Pokud pak jde o další námitku žalobce, že měření bylo provedeno v rozporu s § 79a silničního zákona, protože nebylo dle žalobce prokázáno, že by měření rychlosti na předmětném místě směřovalo ke zvýšení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí toto:

Podle § 79a silničního zákona za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

V tomto směru se soud neztotožňuje se stanoviskem žalobce, že by nebylo respektováno ust. § 79a silničního zákona. Měření rychlosti vozidel bylo prováděno, jak uvedli svědkové – policisté v obou směrech v obci Lukov na Zlínsku v 16:00 hod. běžný pracovní den. Jednalo se tedy o situaci, kdy se soud ztotožňuje s tím, co uvedl žalovaný, že v tuto hodinu v běžný pracovní den se lidé obvykle vrací z práce, děti přijíždí ze škol ze Zlína, případně z různých zájmových kroužků, rodiče si vyzvedávají děti z mateřské školy, chodí za nákupy atd. V tuto dobu je tedy obvykle větší provoz než v dobu ranní, kdy jsou lidé v zaměstnání, děti ve školách. Dohlížet na bezpečnosti silničního provozu tím, že policisté měří v obcích rychlost projíždějících vozidel, dle názoru soudu vždy zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, spěje k větší ukázněnosti řidičů, tedy k tomu, aby, v případě, že rychlost překročili, si dali napříště pozor, případně řidiči, kteří vidí, že policisté staví některého řidiče, rychlost sami sníží, což samozřejmě k bezpečnosti silničního provozu přispívá. Z tohoto zákonného ustanovení nevyplývá nic o tom, že by policie měla prokazovat, zda silniční kontrola v určitém úseku obce vedla ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci. Soud se také musí ztotožnit se stanoviskem žalovaného, že zvláště v situaci, kdy měření rychlosti je prováděno v obcích, jednoznačně toto spěje k tomu, že policie tato měření provádí za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Tato žalobní námitka také tedy důvodná není.

K otázce týkající se místa spáchání přestupku žalobce sám uvedl, že v době, kdy měření rychlosti policisty probíhalo, řídil vozidlo na území obce Lukov, namítal však, že se pohyboval pouze po okrajové části této obce, a že při vjezdu do obce se na místě nenacházela značka, která by značila maximálně povolenou rychlost 50 km/h.

Soud na toto uvádí, že žalobce sám uvedl, že vozidlo v době prováděného měření rychlosti policie řídil, a to v obci Lukov, namítal však pouze, že při vjezdu do obce neviděl žádnou značku upravující maximálně povolenou rychlost na 50 km/h.

Soud má za jednoznačně prokázáno, že v místě, kde bylo měření rychlosti ze strany policie prováděno, se jednalo o místo v obci Lukov, že se jednalo o místo, které si nemohl žalobce splést v tom směru, že by neřídil v obci ale mimo obec, neboť místo měření ze strany policie bylo v blízkosti provozovny České pošty, neboť takto toto místo měření u správního orgánu vyznačili oba policisté v předložené mapce.

Protože ani žalobce nezpochybňoval, že se pohyboval v obci Lukov, a z tvrzení policistů vyplývá, že to bylo v blízkosti provozovny České pošty, není tedy nejmenších pochybností, že v době měření rychlosti žalobce řídil přímo v obci Lukov, kdy bezesporu provozovna České pošty nebyla postavena na osamělém místě mimo obec a žalobce neprokázal, že by v uvedeném místě byla povolena vyšší rychlost než 50 km/h, když toto je povolená rychlost v obci. Je zcela evidentní, že pokud mu byla naměřena rychlost 70 km/h po odpočtu možné odchylky ± 3 km/h, že naměřená rychlost byla minimálně 67 km/h, což je rychlost o 17 km vyšší, než je zákonem povolená rychlost v obci.

Soud pak uvádí, že nezpochybňuje, jak již uvedl výše, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem, a že bylo k měření použito ověřené měřidlo, silniční

radarový rychloměr RAMEC 10C, jak vyplývá z ověřovacího listu založeného ve správním spise.

Pokud jde o další žalobní námitku, a to odůvodnění uložené sankce, ani v tomto případě se se stanoviskem žalobce soud neztotožňuje. V daném případě za uvedený přestupek bylo možno uložit sankci v rozmezí 1.500 Kč až 2.500 Kč, sankce byla uložena mírně pod maximální možnou hranicí, tedy byla uložena ve výši 2.300 Kč. Pokud jde o zdůvodnění uložené sankce, správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž bylo nutno přihlídnout i k osobě pachatele, což se i v této věci stalo, když bylo k osobě pachatele přihlédnuto tím, že se jedná o osobu, která má sklony k porušování pravidel silničního provozu, neboť v posledních deseti letech se dopustila celkem sedmi přestupkových jednání, jak vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče. Nicméně v tomto směru soud odkazuje na odůvodnění uložené sankce v rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 29A 76/2014, z něhož soud cituje:

„V případě žalobce byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, přičemž nejnižší možná sankce, která přicházela v daném případě v úvahu, byla pokuta ve výši 1.500 Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a to za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, bylo „ve hře“, maximálně 500 Kč. Přiměřeně přitom zdejší soud, byť si je vědom odlišností mezi nynější a odkazovanou věcí, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4As 71/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud uvedl, že je přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo namístě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn, a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy, pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (maličkostí se soudy nezabývají – srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8As 56/2009-99“.

V daném případě dle názoru soudu je možno odkázat na shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně a v něm citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť v daném případě, za daný přestupek, je pokuta poměrně nízká, a to o 1.500 Kč do 2.500 Kč, tedy v této výši jí bylo možno uložit, přičemž, pokud by byla uložena pokuta v nejnižší možné míře 1.500 Kč, jednalo by se pouze o rozdíl v částce 800 Kč, tedy o poměrnou maličkost, a i pokud by se jí v odůvodnění správního rozhodnutí správní orgány dostatečně nezabývaly, není důvodu pro takovouto „maličkost“ rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Pokud pak jde o otázku zavinění, dle ust. § 3 zákona o přestupcích odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Soud se ztotožňuje i s otázkou odůvodnění zavinění přestupkového jednání žalobce ze strany správních orgánů.

Je pravdou, že se nepodařilo prokázat, že by se v případě žalobce jednalo o úmyslné zavinění překročení rychlosti v obci, proto správní orgány dospěly k závěru, že se jedná o jednání nedbalostní.

Pokud jde o náklady řízení, soud dospěl k závěru, že v daném případě má žalovaný, který ve věci měl úspěch, právo na náhradu vzniklých mu nákladů řízení. Soud v tomto případě žalovanému přiznal náklady řízení představující jízdné právního zástupce žalovaného ze sídla správního orgánu ve Zlíně do Brna, do sídla Krajského soudu v Brně a zpět, a to z následujících důvodů.

Soud činil dotaz na zástupce žalobce i žalovaného v souladu s ust. § 51 s.ř.s., zda žádají ve věci nařídít jednání či nikoliv. Žalovaný souhlasil, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízeného jednání, naopak žalobce žádal, aby ve věci bylo jednání nařízeno. Soud tedy v souladu s požadavkem žalobce ve věci nařídil jednání na den 12. 7. 2017. K tomuto jednání byl předvolán jak samotný žalobce, tak jeho právního zástupce, přičemž z doručenek vyplývá, že předvolání obdrželi oba řádně a včas. K nařízenému jednání se však ani žalobce ani jeho zástupce nedostavili bez jakékoliv omluvy.

Za této situace, kdy žalobce žádal prostřednictvím právního zástupce nařídít jednání, ke kterému jel zástupce žalovaného ze Zlína do Brna, v podstatě „zbytečně“, když se žalobce ani zástupce bez omluvy nedostavili, soud má za to, že v daném případě je namístě neúspěšného žalobce zavázat nahradit žalovanému náklady řízení představující výši jízdného Zlín – Brno a zpět, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová